

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 447

гр. Пловдив, 30.11.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
закрито заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Христо Ив. Крачолов

Членове: Иван Хр. Ранчев
Веселин Г. Ганев

като разгледа докладваното от Христо Ив. Крачолов Въззивно частно
наказателно дело № 20225000600421 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл. 243 ал. 8 НПК.

С определение № 562 от 13.09.2022 г. Старозагорският окръжен съд е
потвърдил постановление от 22.04.2021 г. на ОП Стара Загора, с което е
прекратено ДП № 12/2019 г. по описа на *.

Недоволен от посоченото определение е останал М. Ф., който го е
обжалвал, чрез своя повереник, с искане определението на Старозагорския
окръжен съд да бъде отменено и делото върнато на прокурора със
задължителни указания, относно прилагането на закона.

Пловдивският апелативен съд, след като се запозна със събраните по
делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и във
връзка с направените оплаквания в жалбата, намира и приема за установено
следното:

ЖАЛБАТА Е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Извършвайки прецизна и цялостна проверка на постановлението за
прекратяване на наказателното производство, Старозагорският окръжен съд е
направил внимателна и задълбочена проверка на всички гласни и писмени
доказателства. Съпоставил ги е със заключенията на компетентните вещи
лица и въз основа на задълбочен анализ е приел, че в атакуваното
прокурорско постановление фактическата обстановка е установена по
безспорен и категоричен начин.

С основание е прието, че Н. М. Ф. е първородното дете на св. Е. П. от брака ѝ със св. М. Ф.. След прекратяването му през 1997 г., пострадалият останал да живее с майка си в гр. *, заедно с втория ѝ съпруг и роденото от този брак дете С..

Н. Ф. от малък бил активен спортист в леката атлетика и дори станал национален шампион. Завършил спортно училище в гр. *. Поддържал отношения и с двамата си родители. Бил приет и заминал да учи в * в *. След време прекъснал следването си и се прибрал в *. Работил като *. Междувременно бил приет в специалността * в *. След това започнал да учи по желаната специалност „*“, редовна форма на обучение. През есента на 2018 г. записал втори курс в тази специалност.

На 15.12.2018 г. Н. Ф. се обадил на майка си и заявил, че иска да се прибере в *, но нямал пари. В този момент св. Е. П. била в командировка в * и му казала да вземе от някого пари и да се прибира. Пътували с един автобус. Споделил, че е много изморен и поискал отново парична сума. Тя не разполагала с цялата поискана сума и му дала част от нея, а останалата част му дала на следващия ден 16.12.2018 г.

Първоначално Н. Ф. се държал нормално, но впоследствие поведението му се променило. Говорил за дяволи и сатани и не искал майка му да навлиза в личното му пространство. Не отишъл на уговореното от близките посещение на баба му и се оказало, че въобще не е излизал от дома си, което не било обичайното му поведение.

Свидетелката Е. П. се притеснила и прибрала вкъщи, като била с брат си - св. М. М.. Видяла пострадалият, че взема чужд портфейл и му направила забележка. Синът ѝ обаче я блъснал и избягал. Поради агресивното му поведение, майка му подаде сигнал на тел.112. По-късно св. Е. П. отказала подадения сигнал, като заявила, че се свързала със сина си.

На 17.12.2018 г. се чули по телефона около 10:00 ч., а по-късно още няколко пъти, като вече Н. Ф. разговарял нормално. Свидетелката тръгнала за * и се разбрали да се видят на автогарата там в 16:30 ч. Пострадалият бил изпратен от баба си и вуйчо си. Качил се на автогара * в 15:30 ч. в автобус на фирма „*“, пътуващ за *.

По време на пътуването започнал да се държи неадекватно и предизвикал инцидент със св. Д. К.. Отнел багажа му, държейки в ръце сгъваем нож. Това наложило да се потърси съдействието на шофьора и на св. В. К., която работила в същата фирма и пътувала с автобуса. Двамата не успели да убедят Н. Ф. да върне багажа на пътника и го предупредили, че ще потърсят съдействието на полицията.

Водачът на автобуса – св. О. Х., отбил автобуса при първа възможност

край пътното платно. Свидетелката В. К. се отправила към задната част на автобуса, където се намирал Н. Ф., и се обадила на тел. 112, съобщавайки за случилото се. Узнавайки, че се търси съдействие от полицията, Н. Ф. счупил с аварийното чукче задното стъкло на автобуса и скочил през направения отвор. Отдалечил на около 15 метра и започнал да маха на автостоп на преминаващите превозни средства.

Междувременно на местопроизшествието е изпратен екип от служители при * РУ * – свидетелите М. М., Т. К. и Д. Д.. Пристигайки на място, те забелязали Н. Ф. да стои прав на банкета и възприели, че има кръв по ръцете му. Видели как той започнал да бяга в посока на *. Било му разпоредено да спре на място, но пострадалият не изпълнил това нареждане. Тримата полицейски служители го последвали. Пострадалият пресякъл пътното платно и продължил да бяга от южната страна на платното. Пръв го достигнал св. Д. Д. и го хванал за дрехите. Н. Ф. обаче оказал съпротива и, дърпайки се яростно, паднал на земята в канавката по лице. Междувременно пристигнали и свидетелите М. М. и Т. К. и понечили да го задържат за поставяне на белезници. Н. Ф. продължил да възпрепятства задържането, като размахвал крака и ръце и се търкалял по земята по гръб и корем. Устата му се напълнила с пръст. Успял да се изправи и със съгваемия си нож нанесъл прободна рана в областта на долната устна на св. Т. К. и веднага след това - порезна рана в тилната част на главата на св. Д. Д..

Свидетелят Т. К. успял да хване ръката на младия мъж и заедно със св. Д. Д. я задържали на земята. Свидетелят М. М. с ръка счупил острието на ножа. Н. Ф. продължил да размахва крака и ръце, опитвайки се да нанесе удари на полицейските служители, при което отправял и заплахи към тях. Захапал св. Т. К. в областта на лакътя на дясната ръка. Заявил, че ще ги изколи и са пратеници на дявола.

В това време на помощ на полицейския екип се притекли двама от пътниците в автобуса - св. Х. П. и св. Д. К.. Едва след оказаното и от тях съдействие били поставени белезници на ръцете на Н. Ф..

На местопроизшествието пристигнал и втори полицейски екип - А. М. и И. И., които поставили белезници и на краката на пострадалия, който при продължаващата съпротива успял да изрита единия полицай в областта на коляното. Това наложило допълнително да вържат краката му със собствения му колан.

Пристигнал и екип на ЦСМП *. Доктор Г. А. не успяла да снее анамнеза, поради несвързаното говорене на Н. Ф.. Това наложило да бъде качен в линейката и, придружен от полицаите А. М. и И. И., откаран незабавно в УМБАЛ „*“ АД гр.*, за преглед и освидетелстване.

Н. Ф. бил поет от лекарски екип на спешното отделение. Белезниците на ръцете му останали, с изключение по време на провежданите прегледи и манипулации, които са извършвани в присъствието на полицейските служители.

При първоначалния преглед от дежурния лекар д-р М. В., пострадалият продължил да вика и говори несвързано, както и да е агресивен. Тя назначила консултации с психиатър и с неврохирург.

Около 18:30 ч. Н. Ф. бил консултиран с психиатъра д-р З. Д.. Тя установила, че се касае за тежко психично разстройство с психотични изживявания - халюцинации и нелюдности, които са ангажирали изцяло психичната дейност на пациента и определят неговото поведение. При установените интензивни страхови изживявания и психотични припознавания издала направление за спешна хоспитализация в * „*“ гр. *. Поставената диагноза е „параноидна шизофрения“.

Въпреки предписаната от психиатъра спешна хоспитализация в психиатричното лечебно заведение, било необходимо пострадалият да бъде допълнително изследван за соматично състояние, за да се изключат травматични наранявания на вътрешните органи и системи, предвид обстоятелството, че е скочил от автобус. Транспортирането на лицето с линейка в * трябвало да се извърши при липса на вътрешни увреждания и наранявания.

Извършени били консултация със специалист по вътрешни болести и ехография на коремните органи, консултация с орален хирург и рентгенова снимка на черепа, при която е установено счупване на долна челюст. Направени са и консултации с кардиолог, с неврохирург, както и са проведени лабораторни и образни изследвания.

След изтичане смяната на полицаи А. М. и И. И., охраната на пострадалия поели полицейските служители П. Б., К. Б. и Н. С.. Те останали в залата за реанимация и го придружавали до медицински кабинети за съответните изследвания. Тъй като поведението на пострадалия било променливо - на моменти спокойно и на моменти отправял словесни нападки към полицейските служители, същият останал с белезници на ръцете, сваляни при извършване на прегледи и манипулации.

Поведението на Н. Ф. се променило значително при отвеждането му малко след полунощ вече на 18.12.2018г. за изследване - скенер на корем и бял дроб. При преминаването му – неговото и на тримата полицейски служители покрай входната врата на болницата, Н. Ф. внезапно се изправил от инвалидната количка, с която бил придвижван, и тръгнал към изхода. След като бил спрян от охраняващите го полицаи, станал агресивен и започнал да буйства - да ги блъска и да рита по тях. Това наложило белезниците да бъдат преместени отзад на кръста на пострадалия. Той отказал да седне отново в количката и дори опитал да хване оръжието на полицая П. Б.. Наложило се да бъде отведен пеша, приведен леко напред, на втория етаж, където се намирал кабинетът със скенера.

Установявайки състоянието на Н. Ф., рентгеновият лаборант М. Р. преценила, че не може да му бъде направен скенер и съобщила това на пристигналия д-р М. М.. Междувременно пострадалият се обърнал към

лаборанта и към една от санитарките със заплашителен тон. Свидетелката М. Р. и д-р М. М. провели обсъждане относно необходимостта пациентът да бъде упоен за извършване на изследването. През това време пострадалият седнал на дивана в коридора пред кабинета и се поуспокоил. Тримата полицейски служители се разставили около него по следния начин: ст. полицаи П. Б. застанал от дясната му страна, ст. полицаи Н. С. застанал от лявата му страна, а ст. полицаи К. Б. застанал прав по средата на коридора. Пристигналият нов пациент - св. П. Л. бил оставен да изчака пред кабинета със скенера, на разстояние от пострадалия и полицейските служители.

Докато рентгеновият лаборант и лекарят разговаряли как да се справят с извършването на скенера на проблемния пациент, Н. Ф. внезапно се изправил и се изтласкал с голяма сила нагоре и назад към затворения прозорец над дивана, като го счупил с тялото си и паднал през него. Свидетелят П. Б. посегнал да го хване и да го задържи с ръце, но не успял и също политнал през счупения прозорец, като се приземил на краката. Докато пристигнат лекарите, св. П. Б. успял да отвори устата на пострадалия и да му окаже първа помощ, тъй като се затруднявал да диша.

Н. Ф. бил откаран незабавно и настанен в *, като е поставен на изкуствена белодробна вентилация и постоянен мониторинг. След множеството изследвания било установено, че при падането получил черепно-мозъчна травма, двустранна хипостатична бронхопневмония, оток на мозъка и белите дробове, счупвания на гръдната кост и на ребра двустранно, кръвонасядане на дръжката на тънките черва, разкъсно-контузна рана на лявата колянна става, счупване на кръстцовата и опашната кости. Поставената диагноза е контузия на мозъка, церебрална кома, субарахноидна хеморагия, счупване на долната челюст, счупване на ребро, оток на мозъка и порезна рана на лявото коляно. Въпреки проведеното лечение, на 25.12.2018 г. Н. Ф. починал. Като причина за смъртта е посочена черепно-мозъчна травма, съчетана с възпалителен процес в белите дробове, което е довело до непреодолима многоорганна недостатъчност.

Не може да бъде споделен доводът във въззивната жалба, че фактическата обстановка по делото не е изяснена обективно, всестранно и пълно. Защитата на пострадалите е отбелязала в 14 точки какви са, според нейната теза, фактите по случая и въз основа на това е направено възражение, че не са изяснени две групи обстоятелства по делото:

Първата група е кога и как са получени нараняванията, причинили смъртта на Н. Ф..

Втората група, според повереника, какви са били задълженията на охраняващите полицаи, изпълнили ли са ги и налице ли е немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност.

Пловдивският апелативен съд счита, че в хода на досъдебното производство много подробно е изяснено поведението на Н. Ф. дори няколко

години назад във времето, което обаче е съотносимо и е от изключителна важност за преценка на поведението му във времеви период, свързан със събитията, които са били предмет на разследване. Много внимателно е проследено развитието му в семейна обстановка, след това завършването на съответните образователни степени, до момента, в който през есента на 2018 г. той се е запознал със св. Д. Г.. От нейните показания /л. 137 т. 2 ДП/ е видно, че от запознанството им през месец август до ноември 2018 г. отношенията им са се развивали нормално. В началото на месец ноември тя направила резервация за почивка във *, пострадалият дошъл на следващия ден, направило ѝ впечатление, че той бил в окаян вид, имал синини по тялото и, според думите, му се сбили за билет с шофьора на автобуса. Няколко дни по-късно те отново се срещнали в *, но приятелят ѝ бил агресивен, държал се лошо с нея и двамата се разделили.

По отношение промяната в състоянието на Н. Ф. не са без значение и думите на неговата майка – св. Е. П. /л. 55 т. 2 ДП/. Свидетелката споделила, че на 16.12.2018 г. ѝ направило впечатление, че синът ѝ се държи странно, говорел за дяволи и сатани и не е искал да се навлиза в личното му пространство. Не отишъл на уречената среща с баба си, в жилището им станал след това инцидент и поради агресивното му поведение св. Е. П. преценила, че същият е опасен за себе си и околните. Потърсила съдействие на тел. 112. Вечерта Н. Ф. не се прибрал в дома си и доколкото успяла да осъществени с него някаква комуникация - той говорил несвързано. На следващия ден обаче разговорите били нормални и двамата се уговорили да се видят към 16:30 часа на автогарата в *. В края на своите показания като свидетел /л. 61 абз. 3 ДП/ тя споделила, че месец по-рано Н. Ф. ѝ се обадил и ѝ казал, че баща му го набил, защото говорел дълго по телефона. По-късно свидетелката разбрала, че не е ставало въпрос за нещо сериозно.

Пловдивският апелативен съд счита, че за преценка на състоянието на Н. Ф. от съществено значение са и показанията на баща му – св. М. Ф., жалбоподател в настоящото производство. В разпита си пред следователя /л. 71 т. 2 ДП/ той доверил, че от 16.12.2018 г. започнал да получава съобщения от Н., с които го е молил да прекъсне контракта си и се прибере в България. Това в чисто времево отношение съвпада с времето, когато на св. Е. П. е направило впечатление странното поведение на Н. Ф.. Наред с това, в началото на месец ноември, т.е. времето, за което св. Д. Г. говори, че забелязала приятеля си „насинен и в окаян вид“, св. М. Ф. твърди, че е видял сина си също с насинено око, имал оплаквания от болки в ребрата, дори се е

наложило да го води на медицински изследвания.

Показанията на тези свидетели са от съществено значение, за да може да се проследи поведението на пострадалия Н. Ф. преди инцидента, за който е образувано настоящото производство, и то да се съпостави със заключението на компетентните вещи лица.

Настоящата инстанция счита, че фактическата обстановка по делото, касаеща пряко инцидента със скачането на пострадалия от автобуса, пътуващ от * за *, също е изяснена безпротиворечиво и подробно. В тази насока са обстойните показания на св. В. П. /л. 83 т. 2 ДП/, който бил в дежурната част на * РУ гр.*, и получил сигнал от тел. 112 в 16:25 ч. на 17.12.2018 г. Този свидетел веднага изпратил полицейски екип към местопроизшествието, докладвано му е, че автобусът, за който е заявено, че пострадалият скочил, бил открит; въпросното лице се намирало встрани от него и при тяхната поява се опитало да избяга. При опит да бъде задържан оказал яростна съпротива, включително да събори на земята полицейските служители и докато същите му поставяли белезници, той извадил нож и наранил св. Т. К. в областта на долната устна, а св. Д. Д. – в областта на тила на главата. Показанията на св. В. П. кореспондират с казаното от св. Т. К. /л. 94 т. 2 ДП/, който изключително подробно описал поведението на Н. Ф., съпротивата при задържането му и механизма, по който той и неговият колега са получили нараняванията. В идентична насока са и думите на св. Д. Д. /л. 101 т. 2 ДП/.

Казаното от полицейските служители съответства и с допълнителната съдебно-медицинска експертиза /л. 100 т. 2 ДП/, приобщена с постановление от 16.09.2020 г. /папка II л. 41 ДП/, където изрично е посочено, че описаните увреждания, свързани с прободно–порезната рана на долната устна, проникваща в устната кухина на св. Т. К., изцяло отговаря да са били получени по описаното време и начин. Нещо повече, касае се за прекъсване на нерви, отговорни за движението на горната устна. Това причинява намалена чувствителност и изкривяване на устата и невъзможност за симетрично оформяне на устните, което води до трайна и решителна промяна на нормалния лицеизраз.

Според съдебно–медицинската експертиза на живо лице /л. 105 т. 2 ДП/, също приобщена с посоченото постановление, се установява, че св. Д. Д. получил счупване на близката фаланга на палеца на лявата ръка, порезна рана

на главата, охлузване и кръвонасядане на горните крайници. По отношение и на тези увреждания е посочено, че те отговарят да са получени по време и начин, както ги е описал св. Д. Д..

Показанията на посочените полицейски служители съответстват и на думите на св. А. М. /л. 107 т. 2 ДП/ и на св. И. И. /л. 110 т. 2 ДП/.

Фактическата обстановка по отношение на случилото се по време на пътуването с автобуса от страна на Н. Ф. до задържането му от органите на полицията, е пресъздадена изключително подробно в показанията на св. В. К. /л. 26 т. 3 ДП/. Тя откровено е споделила, че по време на пътуването е възникнал проблем, създаден именно от Н. Ф., описала е в какво се състои инцидентът, изрично е посочила, че след като се е наложило автобусът да отбие и да спре на подходящо място е уведомила лицето, че ще потърси съдействието на полицията и се е обадила на тел. 112. Подробно описала как той откачил аварийното чукче, счупил задното панорамно стъкло и скочил от автобуса. След това забелязала пристигането на полицаите, а по-късно е оказала съдействие на колегите си да уведомят чакащите на автогара в *, че автобусът ще има закъснение. От показанията на тази свидетелка обаче се установява, че след боричкането ѝ пострадалият бил задържан с поставени белезници, един от полицаите е поискал съдействие от тях, за да каже, че имат нужда от аптечка и изрично възприела как единият от полицаите се държал за лицето, по което се стичало кръв.

Пловдивският апелативен съд счита, че единствената неточност в атакуваното определение е свързана с приетото обстоятелство, че св. В. К. пътувала като стюардеса в автобуса, а всъщност тя изрично посочила, че ползвала превоза на фирмата, в която работи, тъй като се наложило да пътува по частна работа в гр. *. Тази неточност обаче изобщо не се отразява по никакъв начин на коректността в приетата фактическа обстановка, а след това и в изграждането на съответните правни изводи.

По отношение на поведението на Н. Ф. в здравното заведение в * и фактите, които са свързани с настъпилия инцидент, органите на досъдебното производство също са изяснили обстановката прецизно и детайлно.

Безспорно е установено, че екипът на Бърза помощ е пристигнал в УМБАЛ „*“ АД гр. * в 17:35 часа, когато пострадалият е поет веднага от медицински екип в Спешното отделение. В тази насока подробно е бил

разпитан св. П. Б. /л. 117 т. 2 ДП/, който е споделил, че пострадалият е бил с поставени белезници, сваляни по време на медицинските прегледи. Тяхната употреба се е наложила, първо, защото лицето не искало да сядва в количката, буйствало е, бутало е полицейските служители, въпреки поставените белезници, не е изпълнявал полицейските разпореждания. С оглед създалата се ситуация е преценено, че същият е опасен за околните, защото в болницата са влизали жени и деца, а Н. Ф. станал много агресивен. Този свидетел подробно описал и ситуацията при отвеждане на лицето на скенера. Виждайки агресивното поведение на Н. Ф., рентгеновият лаборант - св. М. Р., преценила, че поведението му не позволява да се извърши преглед, поради което е потърсила мнението на св. М. М.. В един момент Н. Ф. се изправил и със страшна сила се хвърлил към прозореца, намиращ се зад него. В този момент П. Б. се опитал да го задържи, изпуснал го и полетял заедно с него. Полицейският служител също така подробно е описал действията си след това, като веднага е преценил, че пострадалият си е глътнал езика, опитвайки се да диша. Дръпнал главата му назад и успял да извади езика, възстановявайки дишането на Н. Ф..

Думите на св. П. Б. изцяло кореспондират с показанията на св. Н. С. /л. 122 т. 2 ДП/, думите на св. К. Б. /л. 121 т. 2 ДП/, св. М. Р. /л. 145 т. 2 ДП/ и св. М. М. /л. 150 т. 2 ДП/.

По отношение св. З. Д., Пловдивският апелативен съд констатира, че тя е разпитана като свидетел с протокол за разпит от 11.06.2020 г. по ДП № 12/2019 г. по описа на **. По делото има приложена изготвена от нея СПЕ /т.3 л.41 ДП/, изготвена по ДП № 1128/2018 г. на 18.01.2019 г. Приобщаването на материалите от ДП № 1959 зм-1128/2018 г. по описа на * РУ на МВР * към ДП № 12/2019 г. е станало с постановление на прокурора от 16.09.2020 г. /папка II л. 41 ДП/. Следователно, З. Д. е участвала най-напред като експерт по делото и не може да участва като свидетел по-късно, с оглед изискването на чл.118 НПК. Ето защо настоящата инстанция не обсъжда показанията ѝ в това и качество. В депозираното заключение обаче тя изключително изчерпателно е посочила, че Н. Ф. е страдал от психично заболяване параноидна шизофрения, не е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. Бил е опасен за себе си и околните, тъй като цялостното му поведение се е определяло от наличната психотична симптоматика – халюцинации и налудности и изводими от тях

интензивни страхови изживявания.

Това заключение изцяло съответства на заключението на съдебно медицинската експертиза по писмени данни /т. 8 л. 28 ДП/. Според вещите лица, след транспортирането му с линейка в УМБАЛ гр. * дежурният психиатър З. Д. е диагностицирала, че той страда от параноидна шизофрения. Дала е мнение да бъде настанен на лечение в ДБ гр.*.

Н. Ф. не се е водил на диспансерни наблюдения и не е провеждал лечения с психофармака. Видимата промяна на поведението му е от началото на месец ноември 2018 г.

Експертите са приели като валидна диагнозата параноидна шизофрения, като са посочили, че началото на психичното разстройство е от около месец преди 17.12.2018 г. и се намира в остра фаза, с изразена психотична симптоматика и променено поведение. Касае се за същинско психично разстройство, което се характеризира с отклонение в мисленето и възприятието, афектът е притъпен или несъответен, налице са халюцинации, поведението е дезорганизирано и несъответно. Параноидната шизофрения, от която е страдал Н. Ф., е психично разстройство, което се характеризира с промени в мисловната дейност, емоции, воля, възприятия и обхваща цялостния психичен живот на индивида. Той не е могъл да разбира свойството и значението на извършеното от него и не е могъл да ръководи постъпките си.

С поведението си е бил психотично мотивиран и опасен за себе си и за околните. Съществувала е хипотеза спрямо него да се предприемат принудителни медицински мерки, тъй като параноидната шизофрения се приравнява към продължителното разстройство на съзнанието по смисъла на чл. 33 НК.

Експертите са потвърдили, че причина за смъртта е съчетаната черепно-мозъчна гръдна травма, усложнена с възпалителен процес в белите дробове.

По отношение на действията на медицинските лица в УМБАЛ гр. * експертите са категорични, че пациентът е диагностициран правилно на 17.12.2018 г. след постъпването му в болница. Непосредствено след инцидента след скачането му от прозореца незабавно е започнат диагностичен процес и след клиничен преглед и изследвания, вкл. и образни такива, е поставена диагноза контузия на мозъка, церебрална кома,

субарахноидна хеморагия, счупване на долната челюст, счупване на ребро, оток на мозъка, порезна рана на коляното. Единствено по счупената долна челюст експертите считат, че би могло да се приеме, че тя е получена преди постъпването в болничното заведение, тъй като е имал оплаквания и при първоначалните прегледи са описани увреждания в лицевата област. Само по себе си обаче, счупването на долната челюст няма отношение към настъпването на смъртта.

След височинната травма болният, предвид тежкото му общо състояние, е настанен в * и е поставен на изкуствена белодробна вентилация. Проведено е адекватно медикаментозно лечение, раната на коляното е обработена, пациентът е проследяван непрекъснато, което е отразено и в история на заболяването.

Поради всичко изложено по-горе, експертите са приели, че поведението на медицинския персонал е било правилно, адекватно, съобразено с добрата медицинска практика и медицинските стандарти. Няма нарушение на действащите инструкции и разпоредби, свързани с диагностиката и лечението на Н. Ф..

От медицинска гледна точка е направено всичко възможно за спасяване на живота му. Независимо от оказаната му висока квалифицирана медицинска помощ, е настъпил смъртен изход.

С оглед всичко изложено по-горе, не може да се сподели доводът в жалбата пред настоящата инстанция, че не е изяснено кога и как са получени нараняванията, причинили смъртта на Н. Ф.. В прокурорското постановление е обсъдена СМЕ на труп /л. 71 т. 4 ДП/, изготвена първоначално по ДП № 1128/2018 г. Според нея, при огледа и аутопсията върху трупа на Н. Ф. са установени черепномозъчна травма, двустранна хипостатична бронхопневмония, оток на мозъка и белите дробове, счупвания на гръдната кост и ребрата двустранно, кръвонасядания на дръжката на тънките черва, разкъсно-контузна рана на лявата колянна става, характерни охлузвания на китките на ръцете и глезените. Експертът изрично е посочил, че описаните травматични увреждания, без тези на китките и на глезените, са от действието на твърди, тъпи предмети и отговарят да са получени по време и начин, отразени в предварителните сведения, а именно чрез скачане от втори етаж на болница.

По отношение на охлузванията по китките на ръцете и глезените е уточнено, че отговарят да са получени от слагане на белезници. Експертът изрично е посочил, че причина за смъртта е описаната по-горе черепномозъчна травма, усложнена с възпалителен процес в белите дробове. Независимо от това че в цитираното постановление за приобщаване на материалите от друго ДП тази експертиза конкретно да не е включена, то с оглед заключението на СМЕ на шестте вещи лица, изготвили заключението по ДП № 12/2019 г., всички въпроси относно травматичните увреждания по пострадалия, механизма за тяхното получаване, психическото му състояние, действията на медицинските лица след приемането му в здравното заведение и претърпения инцидент са получили ясен и категоричен отговор.

Ето защо съдът счита, че фактическата обстановка по случая - от пътуването на пострадалия в автобуса и скачането от него до фаталния инцидент, след който е настъпил леталния изход, е категорично и несъмнено установена след обективно, всестранно и пълно изследване на всички факти и обстоятелства от значение за делото. Органите на досъдебното производство са разпитали всички свидетели, които са възприели обстоятелствата по случая, и въз основа на всички доказателствени източници са изградили подробно и безпротиворечиво фактическа обстановка, въз основа на която могат да се правят и съответните правни изводи.

Твърденията в жалбата относно това, че фактическата обстановка не е изяснена, не намират опора в прецизно събраните доказателства в хода на досъдебното производство, включително на заключенията на компетентните вещи лица. В анализираните по-горе експертизи безспорно за установени всички увреждания по тялото на пострадалия и са посочени тези, които са в пряка причинна връзка с настъпилия смъртен изход на Н. Ф..

Доводът, който е развит, че видно от техническата експертиза, с която е възстановен на хартиен носител записът на тел. 112, възпроизвеждащ разговора между оператора и жена - майката на пострадалия, където на ред 9 отдолу нагоре /т. 4 л. 19 ДП/ е записана реплика, идваща от *РУ „да го смачка“, води до други изводи, не може да бъде възприет. Цялата логика на разговора между дежурния в *РУ на полицията, оператора на тел. 112 и жената на линия показва, че в този момент оперативният дежурен я е поканил да се яви в полицията, за да разговарят с нея. Установил е нейното

местонахождение и я помолил да изчака, за да изпрати кола.

Според приложението към експертизата /т. 4 л. 16 ДП/, това обаждане е станало в 17:08 ч. В същото време, видно от фиша за спешна медицинска помощ обаче, в този момент медицинският екип е бил на местопроизшествието в 17:05 ч. и е извършвал съответния преглед на Н. Ф. до 17:25 ч., когато отпътувал от местопроизшествието, за да пристигне в болницата 10 минути по-късно - в 17:35 часа.

Следователно, напълно обосновано първоинстанционният съд е преценил, че в конкретния случай тази реплика няма абсолютно никакво значение и не изразява никакво отношение към Н. Ф., първо, защото в този момент дежурният в *РУ на МВР – *, чрез тел. 112 единствено е координирал колегите си, изпратени на мястото на инцидента с автобуса на фирма *, а в момента на обаждането, на практика, медицинският екип е оказвал спешна помощ на Н. Ф.. Поради това и доводът, който се развива от страна на защитата, че с тази реплика се показвало някакво отношение на полицейските служители към него, категорично не може да бъде споделен.

Що се отнася до твърдението на св. Е. П., за което се развиват възражения във въззивната жалба относно дочута, според нея, реплика от друго лице, докато тя разговаряла по телефона с дежурния от * РУ на МВР, няма потвърждение и дори индиции за подобно поведение в хода на досъдебното производство. От автомагистралата пострадалият е бил отведен в здравното заведение, в съответствие със стеклите се обстоятелства и обстановка, съответно му е била оформена и заповедта му за задържане, но на практика той не е пребивавал в арестно помещение на * РУ на полицията в *.

Не може да се приеме за основателен доводът във въззивната жалба, че в хода на досъдебното производство не е изяснено обстоятелството относно това какви са били задълженията на охраняващите полицаи. Не била направена, според жалбата, преценка дали е налице немарливо изпълнение на правна регламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност.

В прокурорското постановление внимателно са изследвани въпросите, свързани с правното регламентиране действията на полицаите, осъществяващи охрана по отношение на Н. Ф.. С основание прокурорът е посочил, че действията им са били предмет на проверка на отдел

„Инспекторат“ на МВР, по отношение правомерността на използване на физическа сила и помощни средства. Действията на полицейските служители на М. М. и Д. Д. са били предмет на обстойна вътрешна проверка. Тя е приключила със заключение за липса на превишаване правата при преследване и задържане на Н. Ф., като са били изпълнени изискванията на чл. 85 ал. 1 т. 1 и т. 2 ЗМВР за използване на физическа сила, а след това, в съответствие с чл. 86 ал. 5 ЗМВР, след постигането на целта и задържането на правонарушителя, е била преустановена.

По отношение действията на полицейските служители А. М. и И. И. е установено, че поради явното нестабилно психическо състояние на Н. Ф. за времето от 16:50 ч. до 21:00 ч. е установено, че са използвали помощни средства, предвид нестабилното му психическо състояние. Няма данни за използвана физическа сила.

Действията и на полицейските служители П. Б., К. Б. и Н. С. след 21:30 ч. също са били предмет на вътрешната проверка. Преценено е, че след 21:30 ч. Н. Ф. не е имал качеството на задържано лице. Била е обаче налице хипотезата на чл. 85 ал. 1 т. 4 ЗМВР и поради явно агресивното му поведение полицейските служители са го придружавали до лекарските кабинети с поставени белезници, които са сваляни при извършване на съответните манипулации.

В прокурорското постановление подробно е анализирана нормата на чл. 21 ал. 7 от Инструкция № 8121з-78/24.01.2015 г., напълно законосъобразно е преценено, че полицейските служители са действали именно при съблюдаването на тази разпоредбата, разписващата задълженията им при конвоиране на лица за извършване на медицински прегледи.

С основание е преценено, че както по време на вътрешната проверка, така и по време на разследването в хода на досъдебното производство не са установени никакви данни за неправомерни действия от страна служители на МВР - както при задържането на Н. Ф., така и при неговото охраняване и предотвратяване на бягство като психическо болно лице. По делото не са установени и каквито и да е било данни за допуснати неправомерни действия от страна екипа на ЦСМП, а така също и от медицинските лица, които са оказали първа помощ на пострадалия от момента на постъпването му в болницата.

В постановлението за прекратяване екзактно са посочени всички гласни и писмени доказателства, а така също и въз основа на кои заключения на компетентните вещи лица е изградена фактическата обстановка по делото. След като всички посочени доказателства са преценени и анализирани поотделно и в тяхната съвкупност, е направен напълно законосъобразен извод, че липсва причинно-следствена връзка между действията на полицейските служители, на медицинските лица, оказвали помощ, и тези, извършвали прегледи на Н. Ф. и настъпилия летален изход.

В атакуваното прокурорско постановление, след направения обективен, всестранин и пълен анализ, са направени законосъобразни изводи, че всички медицински лица са изпълнили добросъвестно своите задължения, произтичащи от правилата на добрата медицинска практика. В същата насока е необходимо да се преценят и действията на полицейските служители, които първоначално са задържали Н. Ф. на автомагистралата, след инцидента в автобуса, предизвикан от него, а след това и служителите на реда, които са били ангажирани в охраната му при престоя му в болничното заведение.

Действията им са били в съответствие с разпоредбите на ЗМВР и Инструкция № 8121з-78/24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудване на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях на МВР, а така също и с методическите указания за прилагане на инструкцията, утвърдени със заповед № 8121з-1516/21.12.2017 г. на главния секретар на МВР /л. 89 и сл. т. 4 ДП/.

Старозагорският окръжен съд е отговорил на всички възражения в жалбата против атакуваното постановление за прекратяване. Изложил е и достатъчно убедителни съображения защо атакуваното постановление е обосновано и законосъобразно, а направените възражения в жалбата не могат да бъдат възприети.

Пловдивският апелативен съд счита, че е напълно правилен изводът в определението на Старозагорския окръжен съд, че разследването е проведено обективно, всестранино и пълно, с висок професионализъм. Събраните доказателства в пълен обем са били обсъдени задълбочено от прокурора, който е направил законосъобразни и обосновани изводи въз основа на категорично изяснената безспорна фактическа обстановка.

Напълно правилен е и изводът, че получените от Н. Ф. травматични

увреждания при задържането му на автомагистралата, установени при постъпването му ЦСМП * на 17.12.2018 г., не са в пряка причинна връзка с настъпилия летален изход. Те имат съвършено различен характер от травмите, получени при падането на пострадалия от прозореца на болницата, когато по категоричен начин е установена съчетаната черепно-мозъчна травма, усложнена след настъпил възпалителен процес в белите дробове, довела до смъртта на Н. Ф..

С оглед на всичко изложено по-горе Пловдивският апелативен съд изцяло споделя изводите на прокурора и на Старозагорския окръжен съд в атакуваното определение, че единственият възможен и категоричен извод, който може да бъде направен в случая, е, че извън поведението на пострадалия липсват каквито и да е било доказателства, че смъртта му се дължи на неправомерно поведение – било то бездействие или действие, на други лица, което да е пряко свързано с незнание или немарливо изпълнение на занятие или друга правно регламентирана дейност, респ. да е в пряка причинна връзка с нейното настъпване. Поради това и с основание е прието, че липсва изпълнително деяние, субсумиращо хипотезата, регламентирана в престъпния състав на чл. 123 НК от обективна страна.

Поради това и определението на Старозагорския окръжен съд следва да бъде потвърдено като обосновано и законосъобразно. Ето защо съдът и

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 562 от 13.09.2022 г. по ЧНД № 2151/2021 г. на Старозагорския окръжен съд.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____